

Fiodor Dostojewski „Idiota” (Идиот)

Tłumaczenie: Justyna Gładyś

Adaptacja / reżyseria / opracowanie muzyczne: Norbert Rakowski

Scenografia: Janusz Mazurczak

Kostiumy: Ewa Gdowiak

Asystent reżysera / inspicjent / sufler: Sylwia Domin

Występują: Urszula Grabowska-Ochalik (Nastasja Filipowna), Angelika Kurowska/Magdalena Koleśnik – gościnnie PWST (Aglaja Iwanowna), Wojciech Leonowicz (Myszkina), Dariusz Starczewski (Rogożyn), Michał Kościuk/Marek Kałużyński (Trixter), Patryk Kośnicki (Gania), Bartosz Bielenia – gościnnie PWST (Hipolit)

Premiera: 5 października 2013, Scena na Sarego 7

Nieoczywista adaptacja jednej z najważniejszych powieści, która od 144 lat nie traci na aktualności.

Reżyser tak mówi o swoich bohaterach:

„...mogę powiedzieć, że: kocham Myszkina jako głęboko przekonanego do swej idei człowieka i nie znoszę u niego zaślepienia. Księżę popadł w stworzoną iluzję tak bardzo, że nie zauważył, że pierwotna idea jest krucha. Stał się fałszywym dobrym człowiekiem i – zamiast czynić dobro – wyrządza wkoło wiele zła przez podejmowanie nie tylko kłopotliwych, ale często upokarzających innych decyzji. Zresztą w czasie pracy nad sztuką odwróciło się kilka moich sympatii do niektórych bohaterów „Idioty”. Na przykład taki Rogożyn – niby rubaszny prostak z pieniędzmi. Ale właściwie tylko on tutaj jest autentyczny. Nic nie udaje, ani miłości, ani przyjaźni. Namiętne, gwałtowne uczucie, jakim obdarzył Nastasję Filipownę, pochłonęło go całkowicie. Poddał się mu i cokolwiek dalej robił, było to skutkiem tego na pewno szalonego, ale powtórzę: autentycznego i wielkiego, uczucia. Figura Rogożyna pozwala tym lepiej dostrzec pustotę i powierzchowność innych ludzi, w tym także Księcia. Rogożyn nie szuka poklasku i sympatii u bliźnich, stąd też można śmiało wnioskować, że jego przyjaźń dla Myszkina, choć trudna i na pozór nieoczywista, jest prawdziwie szczera. W dzisiejszej rzeczywistości bardzo łatwo dajemy się uwodzić ludziom, którzy są bardzo mili i przyjemni, ale każda z tych osób ma na twarz już nałożoną taką ilość masek, że sama w końcu nie wie, jaka naprawdę jest.”

Norbert Rakowski – absolwent wydziału Reżyserii Dramatu (2000) Akademii Teatralnej w Warszawie. Przez wiele lat związany był jako aktor z warszawskim Teatrem Współczesnym. Jako reżyser i dramaturg debiutował w 2000 roku sztuką *Nagle* w warszawskim Teatrze Studio, a jego dyplomem reżyserskim był *Samotnik* Roberta Andersona w Teatrze Współczesnym (2001). W swej pracy reżyserskiej skupiał się dotąd głównie na dramaturgii współczesnej; m.in. „Merylin Mongoł” Nikołaja Kolady (2004) i „Uroczystość” Mogensa Rukova i Thomasa Vinterberga (2005) w Teatrze im. W. Horzycy w Toruniu, „Blżej” Patrika Marbera (2005) w Teatrze Współczesnym w Szczecinie, „Plotka” Francisa Vebera (2008) w Teatrze Powszechnym w Łodzi, która zdobyła nagrodę łódzkich dziennikarzy – Złotą Maskę, „Mord” Hanocha Levina (2011) w łódzkim Teatrze Nowym. Norbert Rakowski nie koncentruje się na jednym gatunku. Reżyseruje zarówno spektakle realistyczne, eksperymentalne formy tańca współczesnego oraz

formy operowe. Ponadto jest miłośnikiem twórczości Andrieja Tarkowskiego, Piny Bausch oraz muzyki jazzowej.

Janusz Mazurczak, scenograf. Studiował w Szkole Technik Teatralno-Filmowych w Łodzi, na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie oraz w Glasgow School of Art. W latach 1982-88 był asystentem Andrzeja Kreutz-Majewskiego i współpracował z Krzysztofem Pankiewiczem, potem realizował samodzielne projekty w teatrach Polski i Norwegii. Z ważniejszych inscenizacji wymienia „Emigrantów” S. Mrożka (Rogaland Teater w Stavanger i Riksteater w Oslo), „Wykolejeńca. Nie ma co mówić” M. Vinavera (Teatr Powszechny w Warszawie), „Upiory” H. Ibsena (Teatr Narodowy w Warszawie), „Zemstę” A. Fredry (Teatr Dramatyczny w Legnicy), „Pułapkę” T. Różewicza (Teatr Studyjny w Łodzi) i „Śluby panieńskie” (Teatr Nowy w Łodzi). Zrealizował wiele projektów reklamowych, jest autorem scenografii do filmu „Chomik”.

Ewa Gdowiok, scenograf, kostiumograf (i nie tylko), wykładowca warszawskiej Akademii Fotografii; nieobce są jej też funkcje hiperboliczne, gra na flecie i kuchnia meksykańska. Studiowała przez rok w Petersburgu w Instytucie Budowy Dróg i Mostów, a następnie na warszawskiej ASP, początkowo na Wydziale Wzornictwa Przemysłowego; dyplom obroniła na Wydziale Scenografii (1992). Jest także ilustratorką czasopism i książek (czterotomowy cykl T. Matkowskiego „Mysza”), a upodobanie do lalek realizuje szyjąc ręcznie ekologiczne trofea myśliwskie i przytulanki naturalnej wielkości. Debiutowała jako scenograf w 1989 „Paradami” Jana Potockiego w reżyserii A. Staszcyka w Teatrze za Dalekim w Warszawie. Projektowała kostiumy i/lub scenografię dla teatrów w Warszawie, Opolu, Lublinie, Poznaniu, Wałbrzychu, Kaliszu, Radomiu, Gdyni, Grudziądzu, Łodzi, Gdańsku, Wrocławiu, Gliwicach, Olsztynie, Koszalinie, Bielsku-Białej i Płocku; „Idiota” jest jej pierwszą pracą realizowaną w Krakowie. Pracuje jako dekorator wnętrz, scenograf i projektant kostiumów w filmie i telewizji, oprawia także wizualnie filmy reklamowe, etykiety studenckie, teledyski i koncerty. Sama zajmuje się z sukcesami krótkim metrażem. W 2004 roku za koncepcję sesji „Olimpijczycy” wraz z fotografem S. Szcześniakiem zdobyła nagrodę „Chimery” w kategorii fotografii magazynowej.

Autorką fotosów jest **Joanna Wlazlak**.